

[1.]

[Smokovec, 20. 11. 1925]

EJcHUCHŮ

1.

Mila maminko

Musím ti něco otom Smokovci napsat. Tak. Rano o 6/2 se probudíme, dostanem teploměry, pak vstáváme, ustelem si a jdem se do půl pasu umíti ledovou vodou. Vyčistíme si boty a jdem se nasvačit. Po svačině jdem na vizitu. Děvčata, která jdou domu, zpívají [:A už si boty na vizitu pucovati nebudem:] Pak jdem do školy. Vše se mě tam líbí jenom když odcházíme a říkáme „Poručame sa.“ Po škole jde(m) na desátku. To máme jabka jindy mléko chleb s medem sádlem at.d. Pak máme volno až do 12 h. Po obědě jdem ležet. Dostaneme tepláky o 3/2 vstaváme a jdem do školy. Ze školy jdem na svačinu. Po svačině jdem na vycházku do horního Smokovce. Když se vrátíme, je večer. O 7 večeříme. Ale zvláštní je, že tady jim i čočku a jak zelí a což buchty. Pa(k) po večeři si vymejem ústa a do půl pasu se umejem. O 8/2 jdem spát. Nestýskám si tady. Maminko prosímtě, máš tam tu čepici, tak mě ji pošli. Pro jednu chudobnou holčičku a kdybys tam našla ještě šálu tak také. Tu malou košilku mohla bys taky. Pak je tam ~~tak~~ malé tryčko a nebo zastěra něco mi tedy pošli. Ale nehněvej se! A mamí my dostáváme takove ~~krabice~~ škatule a vní nějaký věci. To Ti je vždy radosti a tedy mě ji můžeš poslat. Mám se zde hrozně dobře. V noci spím jako dudek. Za ten malý čtenář ti děkuji. Nic se mi nestýská. Pac a pusu dobrou noc Tvá Vitulululička.

---

Dopis psaný tužkou na linkovaném dvojlistu vyňatém z malého sešitku. V levém horním rohu s. 1 je dopis označen tmavým perem číslicí 1, na s. 2 v levém horním rohu je poznamenáno datum 20/11, na s. 3 v pravém horním rohu letopočet 1925.

*Po svačině jdem na vycházku do horního Smokovce . . . malá Vítězslava byla s největší pravděpodobností ubytována v Dolném Smokovci.*

[2.]

[Smokovec, koncem listopadu 1925]

Drahá maminko a tatinku

Odpusťte, že jsem tak dlouho vám nepsala. Vždy když jsem chtěla psat přišla sestřička s tepláky a bylo po všem. Dnes jsme byly na vycházce a bylo vám to tak, jako na ledě. Klouzaly jsme se o sto šest. Dnes u nás začal padat sníh. Ale maminko, tatinku, pomysli já jsem snědla dva talíře zelí s knedlami a uzeným masem. Jím také dva krajíce chleba, tak myslím, že jsem přibyla. Když jsem se tatinku podruhé vážila zchudla jsem o 200 kylo. A dnes maminko, víš takový s těmi jablky moučník te(n) tak víš, že ho nemám ráda a dnes jsem ho snědla plný talíř. No jedním slovem řečeno, že mužeš míti ze mne radost. Sbohem tedy, tisíc hubiček.

Milá Vakomare Bonapyré.

Já Ti odpouštím, pozdravuj naše kanarky a kvítečka a musím ti napsat naší píseň.

Ta smokovská nemocnice, to je pěkná budova

[:schazejí se tam chlapíci s různovými nemocí :]

Když jsem do ústavu přišel musel jsem se svléci hned

[:svoje šaty pakovati ústavní zas vzítí hned:]

Z jedné strany jsou sestřičky z druhé páni doktoři

[:a ty se mě vyptávají pacijente co je ti:]

Tuto písničku složili v nemocnici nemocní

[:když při těžkých nemocích svých v noci spáti nemohli:]

Tak už je to. Přijmete všichni pozdrav ode mne. Ja neplaču.

Mami neplač.

Mami jak se jmenuje náměstí na kerém je škola?

---

Nedatovaný dopis psaný tužkou na linkovaném dvojlistu vyňatém z malého sešitku. V levém horním rohu s. 1 je dopis označen perem číslicí 2.

*přišla sestřička s tepláky . . . s teploměry*

[3.]

[Smokovec, před 6. 12. 1925]

Drahá maminko a tatínku

Tatínku já jsem žádný dopis nedostala a vtěch mamincech nic není. Tatínku kdybys věděl jak jsem zde pořádná. Ve škole se učíme ledacos, ale delit nedovedu. Tak víte co? Pošlete mně nějaký úkol v příštím dopise, ale musíte mě to vysvětlit. Maminko v těch krabicích posílají cukroví, víš já je nemám ráda, ale mě zmlsala nedělnka. To je čokoláda co dostáváme v neděli. A chtěla bych nějaké máslo, sýr a j. sul. A ještě nějaké věci.

Mami pošli mi prosím tě památník mám tady moje nejlepší kamarádky a ty ve čtvrtek odjedou. Tedy bych ráda si tam něco od nich napsala. Na vánoce mi tatínku kup prosímtě sáňky. Tady jsou ústavní a děvčata jsou lakomá když nějaký dostanem saně tak je nepůjčí. Šaty žádné mě neposílej. Ty tepláky to jsou teploměry. I sestřičky tak říkají.

Kamarádky mám zde: Vlastičku Krajzlovu, Sanču Šelešovskou, Máňu Sudíkovu a Růženu Svobodovu. Zima mi nebývá. Je zde mnoho sněhu a mrazů. To je ale zvláštní, že zde padá sníh jen v noci a s ním víchorec. Mami jak se jmenuje náměstí, co je škola. Ty fotografie mi prosím tě pošli. Kanárkům nechť naloží Mikuláš hodně semence a můj pozdrav. Pan ředitel mě říká Nazdar Kaprál. Kdy zahraješ.

Líbá vás vaše Vitulenečka. Přijed' na Ježíška. Jistě.

Milá tetičko a babičko a dědoušku.

Pac a pusu bez rámusu.

Nazdar nazdar nazdarek, líbá vás váš milanek.

Pozdravujte babičko Aliku, kozu, prasátka no vše.  
Já mám se zde velmi dobře. A Vy jak?  
Ja se sáňkuju, klouzám a podobně.  
Sbohem.  
Vaše Vitulka.

---

Nedatovaný dopis psaný tužkou na linkovaném dvojlistu vyňatém z malého sešitku. V levém horním rohu na s. 1 je perem připsána číslice 3.

[4.]

[Smokovec, 6. 12. 1925]

(...)

Tvůj balík jsem dostala a knížka je moc hezká, ale památník jsem nedostala to mě mrzí. Šilháček je velmi roztomilý bota je sice rozbitá ale jen vrch. Mame malý pokojíček ale velice útulný. Sestřičky mám nejrači Střel(b?)ovu, Halířovu, Šulcovu Vinklerovu. Sestra Musilová zpívá jako Ty. Zrovna tak hezky. Mám jí taky ráda.

Tvoje a Tvoje a tvoje všech Vitulka

A Zpívám na „khorě“

Teta Fila a dědoušek

Milá tetičko a dědoušku.

Jak se máte co děláte? Odpusťte, že vám tak dlouho jsem nepsala. Zeptejte se maminky a neb tatínka proč vám nepíší. ~~jim také nepíšu~~. Mám se zde velmi dobře tak že se mi nechce nic dělat. Sáňkujeme se a vše možné děláme. Pište mě brzy a všechny pozdravujte.

Již musím vstávat. Sbohem

Vaše

Vitulka.

---

Dopis psaný tužkou na linkovaném dvojlistu vyňatém z malého sešitku. Na s. 2 v levém horním rohu datum 6/12 a na s. 3 v pravém horním rohu datum 1925.

[5.]

[Smokovec, asi 9. 12. 1925]

Děkuji za ty saně moc, a moc

Drahá maminko a tatínku.

Odpuste, že vám tak dlouho nepíší, nemohu protože když mám dopis napsaný, nesmím na poštu. Proto že se sestřička bojí, aby nás nepokousaly medvědi a nebo vzteklí psi. Už

jsme viděly ho. A také je mě lenošno psat. Mam se zde velmi dobře. Jím a již jsem něco přibyla. 300

---

Nedatovaný dopis psaný tužkou na jedné straně listu vyňatého z malého sešitku. V levém horním rohu je perem připsána číslice 5.

[6.]

[Smokovec, 10. 12. 1925]

Milá maminko  
a tatínku.

Měli jsme velice krásného Mikuláše. Ty dárky jsem dostala až večer. Měla jsem velkou radost z toho šilháčka jsem měla velkou radost. Sáně jsem dostala teprv včera a památník. Za ty krabice ti budu děkovat. To děvčátko mělo velkou radost. Šaty mě žádné neposílěj ani boty. Ta fotografije se mi moc líbí. Jsem teď moc pořádná. Sama sestřička říká, že jsem nejpořádnější a nejhodnější. Pan doktor říká mě vždy u vizity „Nazdar Kaprál“. Prosím tě tomu děvčeti bys pak mohla dát prstýnek a náramek ale laciný. Už mě něco učila. To druhé umím dost dobře. Chodíme se sáňkovat a vše možné děláme.

S vlky jsem jedna ruka. Často si vykládáme a kotrmelce děláme a j. (*Tam*) je jích zde. Zima mě není spíš teplo. V botech mě začlo zást, ale oblekla jsem si dvoje punčochy a bylo mě hned teplo. Milá Vakomare Bonapyré. Mám se zde velmi dobře. Děláme (..) až hrůza. Ani si na žádného nevzpomenu. Že na mě vzpomínáš je hezké můžeš dál vzpomínat. Všichni medvědi a vlci tě pozdravují. A já s nimi. Nazdár! Zbohem na zhledanou. Tvá Oklutiv Valajvaka.

Drahý tatínku.

Ještě jsem panu řiditelovi nehrála. Měla jsem již tu svojí nemoc a dosti silnou, ale za tři dny jsem jí měla pryč. Měla jsem jen jednu horečku a to 37.1. Na tu skladbičku se velmi těším. Když na Ježíška nemůžeš přijet tak přijed' 26 února jistě. Já se mám zde dobře. Jsme v (..) kde z(*p*)íváme, hrajem na školu, baletíme, hrajem hru země, čtem, pišem a vše možné. Líbá tě tvá Vitulka.

Drahá tetičko a dědoušku.

Předně tetičko ti musím poděkovat za ty saně. Budu jistě moc jezdit na ních. Dedoušku že prý je u vás zima velká. Co tam děláte? Všichni vlci a medvědi vás vzkazují pozdravovat. Už nemam místo na psaní. Sbohem tedy Vaše Vitulka.

Všechny pozdravuje Vaše vitulka.

---

Dopis psaný tužkou na linkovaném dvojlistu vyňatém z malého sešitku. Na s. 1 v levém horním rohu je perem připsána číslice 4, na s. 2 v horním rohu VK tužkou poznamenala datum 10/12 a na s. 3 rok 1925.

*Na tu skladbičku se velmi těším . . .* pravděpodobně se jednalo o skladbičku „Na dalekou cestu“, kterou malá Vítězslava složila jen několik dní před odjezdem do Smokovce, 14. 11. 1925, jako dárek na rozloučenou rodičům. Skladbičku publikoval Pazdírek v *Hudební besídce* 2 (1925–26), s. 84–85.

[7.]

[Smokovec, vánoce 1925]

Nejdraší maminko a tatínku.

Předně odpusťte, že vám tak dlouho nepíši a neposílám žádný vánoční pohled. Slečně učitelce to také řekni, no všem. Byla jsem nemocná a žádný mi nechtěl koupit nějaký pohled, obálky mi právě vyšly. Proto vzkaž všem můj srdečný pozdrav. Vám přeji šťastné a veselé svátky vánoční. Maminko neb tatínku prosím pošlete mě tužku a gumu též vás prosím pošlete mi ještě sešit na malování.

Dnes jsem hrála panu doktoru, moc se mu to líbilo. Pan doktor má mě rád. Jsem jeho posel. Pan řiditel a všechny. Ty šaty jsem dostala ale ty zelené šaty se mě potrhali trochu. A ty nové jsou mě tak krátké že je nemůžu nosit. Prosím tě maminko mohla bych dát ty zelené šaty jedné chudé holčičce. Je moc a moc chudá. Ty balíky myslím v kanceláři rozdali a neb jste je ještě neposlali. Ja jsem zde na Ježíška dostala nádhernou knížku Lidové pověsti a pohádky od Boženy Němcové. Je to dosti velká knížka. Divíš se maminko a tatínku že jsem na Ježíška vstávala. Pa(n) řiditel přišel a řekl No tak co ty maróde. Ty pořád ležíš že? Ale pane řiditel vy mě nechcete pustit ven a tak ležím. Tak vstávej, abys nedávalas vinu mně. A vstávala jsem. Večer pan ředitel plakal slečna doktor, pan doktor, všichni. Já jsem při „harvánech“ zpívala a plakala zároveň. Již nevím, co mám psát. Pozdravujte vše(c)hny. Vaše Vitulka.

---

Nedatovaný dopis, psaný tužkou na třech stranách vyňatých z malého linkovaného sešitku. Dopis je označen v levém horním rohu s. 1 číslicí 6 perem.

při „harvánech“ . . . za doprovodu varhan

[8.]

[Smokovec, kolem vánoc 1925]

Drahá maminko a tatínku.

Vzpomínám na předešlé vánoce. Byla jsem právě trochu nemocná. V rohu stál malý stromeček a já ležela vedle. Nedostala jsem nic a tys maminko řekla že mě něco půjdeš koupit. Když ses vrátila doneslas mě za 15 K. knížku „Povídky hvězdy“. „Lidé a zvířata“. A ještě loutkové knížky. Měla jsem nesmírnou radost. Odpoledne přišla babička a donesla mě také dvě knížky. „Zlatý kolovrat“. Četla jsem si a kroupala jablko. Oheň mile praskal a tak nám mile to odpůldne uběhlo. Zde (*budeme*) mít velký stromeček a čert bude (...) Ale hezké to tak nebude jako mezi mými drahými Ale těším se.

Sbohem (...). Srdečný pozdrav (...) od vaší Vitulky. Pozdravujte všechny.

Mami nemůžu vam brzy ty dopisi poslat poněvadž nás nepustí sestřičky samy nevím proč a nesmíme se moc od nich vzdalovat jen v řadě.

---

Nedatovaný dopis psaný tužkou na dvou stranách linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V levém horním rohu s. 1 je označen číslicí 7.

1926

[9.]

[Smokovec], 20. 1. 1926

Drahy tatínku

Proč nepíšeš. Ja jíž mnoho svých nectností jsme pozbyla. Ve škole jsem 3. nejlepší žačka. Pan učitel mě vždy vyvolává první. Jen dělení. To mě nejde. Ačkoli se snažím všelijak, nikdo mi to tak zřetelně nevysloví. Už jsem měla být vypsána ale já nechtěla jet domu. Mužeš se těšit.

Mila maminko.

Jak se máš od té doby cos odjela. Já píši číslo 5 proto že se mě to 4 roztrhalo. Saně jíž mám (...) balíky jsem dostala. Jíž zvoní musím vstát.

Vitulka na brzku shledanou.

Balík jsem právě dostala.

Vaše Vitulka.

---

Korespondenční lístek. Poštovní razítko s datem Dolný Smokovec 20. 1. 26. Lístek je psán tužkou, adresa je doplněna perem a cizím rukopisem: Pán Václav Kaprál, Královo Pole, Metodějova 6, Morava. Tato strana korespondenčního lístku je v levém dolním rohu označena číslem 8 perem, ale druhé straně je v pravém horním rohu perem připsáno: čís. 5.

*nikdo mi to tak zřetelně nevysloví . . . míněno: dobře nevysvětlí*

[10.]

[Smokovec, leden–únor 1926]

Drahý tatíčku.

Vážím 27.700. 100 přibyla. Zima není mi nikdy. Potřebovala bych leda přibýt. Ještě nezakašlala co su zde. Cítím se jak obr Goliáš. Dom bych chtěla jet v dubnu. A tati pojedu pojedu domů v dubnu. Jak se tam máte. Já se mám zde velmi dobře. Ale leckdy si vzpomenu na to naše naměstí. Ale tatinku nevíš co mam malúvků hezkých. Již musím psat mamince. Tvá Vitulka.

Mila maminko

Ty střeвиčky jsou mi akorat. Na váze jsem přibyla jen 100 vážím 27.700. Vše dělám, cos mi naporučila. Pavlinka, když dostala ten obrazek byla rada. Ale večer byl obrázek roztrhany. Teť je Pavla jíž v Koláru. Sestřička nám vždy zvoní Lžice je mi velice prospěšná. Líba jíž chodí ale pořád brečí. Boža je zdráva Pozdravuje Tě.

Pac a pusu

Vitulka.

Nedatovaný dopis psaný tužkou na dvou stranách linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V levém horním rohu s. 1 je perem připsána číslice 9.

[11.]

[Smokovec, únor–březen 1926]

Drahá maminko a tatíčku.

Tak Vám musím napsat o tom divadle. Dopadlo skvěle. Návštěva byla velká. Já jsem s tou Ruženkou netančila, byla jsem Jeník a mě se to podařilo tak, že se skorem na mě jen dívali. Já při baletění jsem měla úspěch. Ty kalhotky byly mě dobře i papučky. Moc mi to slušelo. Oblékala jsem se sama. Tance dopadly výborně. A dál co? Já dnes ležím. Bolí mě v krku. Skládáme s Veverkou (Věrou) něco. Zde jsou ve dne, v noci strašný větry. Včera bylo samé náledí. Proč sis toho kanárka vyměnila? Proč?

Ostatně nic nového, jen že slečna doktor Šulhofova odjela jíz do Prahy. Pozdravuj slečnu K(...) a jené mami. Tak jíž nemám co psát. Jo dělám si sumára, co jíme. Tak s pozdravem Vitulka.

Leť psaníčko leť tam do Brna, Kde bydlí otec muj i matka má. Vita.

---

Nedatovaný dopis psaný perem na první a třetí straně bílého dopisního papíru. V levém horním rohu s. 1 je připsána číslice 10.

Brzy poté prodělala malá Vítězslava spálu, jak se o tom zmiňuje Kaprálové Ota Vach v dopise ze Smokovce, datovaném 8. 3. 1931. „Teď zde zase byla sestřička, zase se rozbásnila o Tobě. Řekla toho trochu víc než jindy a musím tedy něco opravit. Napsal jsem, že řekla tehdy, žes je opustila 7. března, vid'?' V jakém spojení to tehdy řekla, či jak jsem jí rozuměl nevím, ale dnes to vypadlo jinak: To jste prý hráli tenkrát divadlo jakési, tuším pohádku a Tys tak krásně při tom tančila! A písně jste zpívali a neví co ještě všechno. A pak, dva dny na to jsi dostala prý spálu, nebožáčku! A tehdy jste se sestřičkou prý žily tak úzce spjaty! Myslím řekla, že byla na onom oddělení 3 měsíce, od března do června.“ Ota Vach Vítězslavě Kaprálové, 8. 3. 1931. (Fond Kaprálová, Oddělení dějin hudby Moravského muzea v Brně.)

[12.]

[Smokovec, duben 1926]

Drahá maminko a tatínku.

Zde prší a není moc hezky. Jak Vy se tám mate? Je u Vás také škaredě? Já již půjdu co nejdřív nahoru, mami prosímtě, pošli mi vysoké boty a nějaké delší šaty. Nejlépe ty s tou štráfkovou sukní. A ještě moc tě prosím krátké punčošky. Mami ještě mě tu knížku s tím diabolem neposílej až si napíšeš. Už se na tebe těším. Tatí co pořád děláš? Máš se dobře? A co Pepi pozdravujte jí. Co v Medlanech jsou zdraví? A co dědoušek a tetička Kaprálovi, vyříd'te jim můj pozdrav. Kanáři tedy budou mít rodinu? Co tulipáni?

Všechny pozdravujte a sl. uč. řekněte, že jí nechám děkovat za knížku.

Líbá Vás Vaše Vitulka.

Dnes prší, ale možná že bude pěkně.



Nedatovaný dopis psaný tužkou na obou stranách linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V horním levém rohu s. 1 je perem poznamenána číslice **11**.

*s tím diabolem . . . diablo je druh dětské hračky*

[13.]

[Smokovec, bez data]

Drahá maminko a tatínku.

Předem přijmite srdečný pozdrav a milou vzpomínku. Nasmáli jste se hodně tomu předešlému psaní? Já dosud jsem zavřena. Mami prosím Tě pošli mně ten Vilimkův kalendář a opiš mi tu píseň Svit' mi má hvězdičko. Od Křičky.

Zde nic nového. Je stále škaredě. Stále mlhy. Včera bylo viděti jen k Tetřevu. Dnes se však opět jasní. Četla jsem o tobě kritiku v RUCHU. Příkládám Ti jí. Děkuji Vam za balík. Pozdravujte Všechny. Líbá Vás Vaše Vitulka.

Už začíná teť byt hezky. Pište.

Mami pošli mi také ty slova na Píseň sirotkovu.

---

Nedatovaný dopis psaný tužkou na jedné straně linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V horním levém rohu připsána číslice **12**.

*Od Křičky . . . skladatele Jaroslava Křičky*

*slova na Píseň sirotkovu . . . lidová píseň, která inspirovala mj. i Václava Kaprála ke stejnojmenné skladbičce z klavírního cyklu Lyrika (1907–1915).*

[14]

[Smokovec, 20. 4. 1926]

### Život břízky. 1926

Tichá letní noc snesla se nad břízový hájek a vše dřímalo libý sen. Ticho bylo občas přerušeno skřekem nočního ptáka neb prasknutím suché větvičky. Tam u potůčku, kde sídlela rodina břízeček-bělušek dosud nespaly. A jak by mohly spát? Jejích dcerunka-Listuňka se ztratila a žádný nevěděl kam. Marně je potůček-Bystroušek těšil, že se poptá, nic, darmo. Cose však stalo s břízkou-Listuňkou? Cítila nejdříve, že je unášena lesem, pak ale vůně lesa pominula a ona se ocitla v polích. Jak dlouho cesta tato trvala, nevěděla a tak jako ve sná(c)h se ocitla v krásné zahradě. Tam všichni na ni pohlíželi neb nikdy břízku nespatriili. Zahradník ji vsadil do záhonku mezi hebkou trávu a kol ní stály vysoké smrky. Byla jako princezna uprostřed vážných šumících smrků. Přiblížila se noc. Měsíc vrhal své stříbrné paprsky na břízku-Listuňku, která zde stála zamyšlená. Myslela na svůj rodný lesík, na všechny své drahé i na potůček, který ji vždy uspával. Ráno se probudila však né již tak svěží. Druhý den už byla povadlá celá – hořem. Toužila po svých drahých a nemohla k nim. Chřadla. Uplynul měsíc, dva, tři; břízky-Listuňky už v zahradě nebylo. Myslíte v jejím rodném lesíku. Ne. Ležela posekána – ztrouchnivělá na smetišti za zahradou. Tak skončila ubohá žalem předčasně sešlá

břízka – Listuňka



KONEC

20/4

KONEC

---

Psáno tužkou horizontálně po obou stranách lístku bez linek. Povídka je na konci datována.

### Po bouře

Bylo před polednem. Těžké černé mraky zatáhly oblohu. Kde jaký brouček se rychle schovával do své chaloupky nebo do hospůdky u pana Hříba. Květinky schoulily své hlavinky pod lístky a ptáčci se rychle schovávali do svých hnízdeček. V hospůdce bylo ticho. Bum udeřil hrom. Všichni se bázně krčili k sobě a pateříček poklek předřikával modlitbu. Bouře se rozpoutala co nejdříve. Bác padl strom těsně vedle nich, tam druhý. A pak Poslední úder hromu, načež vše stichlo. Vítr dosud v lese strásal dešťové kapky. Ponenáhlu mraky z oblohy zmizely a sluníčko opět mile hrálo. Starý slimák se vybelhal na sluníčko a liboval si jak pěkně hřeje. Květinky hbitě vytáhli hlavinky a radostně se dívaly po paloučku. Ptáčci libě zpívali a vše se opět veselilo.

---

Psáno tužkou horizontálně po obou stranách lístku bez linek. Bez data.

[15.]

[Smokovec], 2. 5. 1926

Tento neplatí, ten druhý.

Draha maminko a tatinku.

Tak jak jste se na prvního maje měli. My ho měli hezkej. Všechny vily byly ověnčeny a děti chodily v řadě a zpívaly. Ja jíž půjdu brzy ven. Je zde moc hezky, ale možná, že bude přšet. Jinak nic nového. Mami pošli mi nějaké šaty. Nejlepší by bylo, kdybys mi poslala ty s tou štráfkovanou sukní a nějaké krátké punčošky. Také vysoké botky prosímte. To diablo s tou knížčkou mě pošli také ano? Na cukroví nemám chut. Řekni slečně učitelce, že ji pozdravuji a děkuji za knížku. Pošlu vám až budu zdravá nějakou povídku. No mě chutná jíst, jsem veselá a vše v nejlepší pořádku.

Mami přijed' brzy.

Líbá Vás Vaše Vitulka

Nasmáli jste se hodně?

Řid'te se naším barometrem.

Sletují-li se holubi na střechu obracejíce hlavy k východu, znamená prý to dešť příštího dne. Já to pozorovat nemohu proto že zde žádní holubi nejsou. Ale tam, víš naproti jsou, můžeš je dalekohledem pozorovat. Jesli Havrani krakorajú více než obyčejně, není dešť daleko. Olizuje-li kráva stěnu chleva (t.j. za vlhka vytékající ledek) lze očekavati dešť.

---

Dopis psaný tužkou na třech linkovaných lístcích vyňatých z malého sešitku. V horním levém rohu je dopis datován, pod ním perem připsána číslice **13**.

[16.]

[Smokovec, květen 1926]

Drahá maminko a tatinku.

Nestrachujte se o mě nic. Ja již chodím po domě. Opaluji se a vyhřívám nohy. Mamulenko víš, ten byt máš prý vždy k dispozici. Odpusťe, že dělám tolik chyb, musím myslet na maminku a nemohu se proto soustředit. Posílám vám tu míru nevím, jestli je dobrá. Mami! Simi boty sem! Ztěch šateček mám radost. Co je z babičkou? Zde je hezky. Děti chodí bosé.

Vitulka.

---

Nedatovaný dopis psaný perem na jedné straně linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V horním levém rohu je připsána jiným perem číslice 14.

[17.]

[Smokovec, květen 1926]

Drahá maminko a tatinku.

Děkuji Vám za balík. Potěšily mě nejvíce ty boty. Mami Ty myslíš, že bych zde chtěla být ještě? Ani mě nehne. Mám to zde až po krk. Přijďte si prý pro mě! Dnes jsme se vážili. Já jsem přibyla 100g. Važím 29.600 g. Posílám Vám jalovec, je to pro trávení, je ho zde dost. Také Vám posílám skladbičku. Prosím Vás pošlete mi 2 notesy jeden bez linek. Zuzanka Vás pozdravuje a sestřička H. též.

Já Vás však srdečně Líbam.

Vitulka.

---

Nedatovaný dopis psaný perem na jedné straně linkovaného listu vyňatého z malého sešitku. V levém horním rohu je jiným perem připsána číslice 15.

*Také Vám posílám skladbičku . . . bohužel se nedochovala.*

*sestřička H. . . sestřička Helena, které Vítězslava říkala Helík a s kterou se měly velice rády. Zmiňuje se o ní Ota Vach v korespondenci ze Smokovce (únor-duben 1931), viz též pozn. k dopisu č. 11.*

[18.]

[Smokovec, květen 1926]

Drahá maminko  
a tatinku.

Předem přijmíte srdečný pozdrav a milou vzpomínku na Vás. Mám se zde dobře. Tati ty botky nechť jsou vysoké černé. Já mám složený 2 povídky. Jsou hezké. Mně se líbí.

### Letní noc.

Tichý soumrak snesl se nad Vesničku a sním rozhostil se klid. Les tajupně šuměl, potůček bublal dale svoji melancholickou píseň. Vdáli kos vznášel k oblakům večerní modlidbičku. Také měsíc se vyhoup na oblohu a sním množství hvězdiček. Světlušky prováděly svůj rej na louce ozářené měsíčním svitem, kde ponenahla začla vystupovati mlha a z ní množství tajemných bytostí jak by vystupovalo. Ba zdá se Vám že všechny pařezy a pařízky se proměnily v malé mužíky, břízky v slíčné pany, vrby svůj divoký tanec mísily v laškovný tanec vil. Teprve za svítání zmizí ony tajmné bytosti, na trávě třpytí se rosa jako granaty.

pac a pusu

Vitulka

---

Nedatovaný dopis psaný perem na dvou stranách linkovaného listu vyřátého z malého sešitku. V horním levém rohu s. je jiným perem označen číslicí 16.

[19.]

[Dolný Smokovec, 16. 5. 1926]

Drahá maminko a tatínku.

Jsem zase nahoře. Byl to velký dojem když jsem přišla a Tatry jsem uviděla. Zdají se mi větší mocnější. Teď sedím na verandě. Dívám se na vše a vše se mě zdá krásné. Jsem v tom pokoji kde jsem byla. Brzy vám pošlu nějakou povídku.

Vitulka.

---

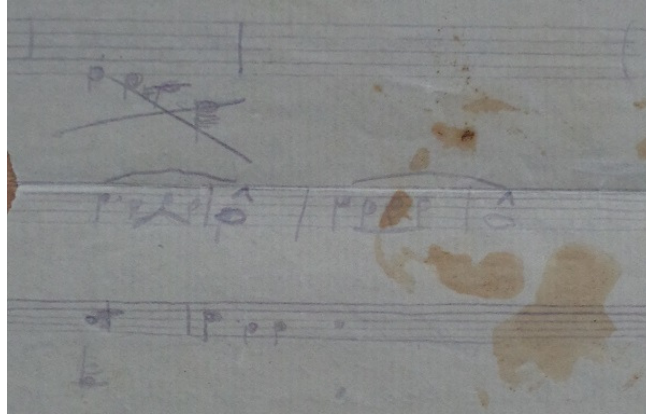
Korespondenční lístek. Poštovní razítko: Dolný Smokovec 16. V. 26. Adresováno: Ctěná pani Vítězslava Kaprálová, Koncertní zpěvačka, Brno-Královo Pole, Metodějova 6. V levém dolním rohu této strany korespondenčního lístku je poznamenána perem číslice 17.

[20.]

[Smokovec, bez data]

### Princezka

Ve středu jedné poušti byla vězněná princezka. Ó, kdyby jste viděly, jak častokráte sedávala u malého okénka a zírала do dálky okem (...) s rukama sepnutýma. Nadarmo. Však jednou z rána slyšet jest tichou píseň, jíž nezpívají ústa lidská. Nahlédne princezka se srdcem bušícím, vidí mladíka a černé vlasy černé oči, štíhlý jako sosna. Ten v ruce drží podivný nástroj, z něhož vyluzuje tu zvuky plné touhy, něhy jásotu i tesknoty. Princezce oči září, strhuje pouta, otevírá železné dvěře a kračí jinochovi vstříc. Toho poleje úsměv štěstí neboť našel co hledal aby jste tomu rozuměly on šel totiž do světa. A pouští rozléhají se zvuky plné něhy a lásky.



---

Povídka je psána tužkou na dvou stranách lístku z nelinkovaného sešitu, na konci textu jsou načrtnuty tři notové osnovy s několika takty notiček.

[21.]

[Dolný Smokovec, 29. 5. 1926]

Drahá maminko a tatínku.

Předem přijmíte srdečný pozdrav a milou vzpomínku na Vás. Co dělá babička? Pošlete mě její adresu. Mami ještě mě pošlete ty boty a k(o)runový známky. Cukroví žádné. Zde nic nového já ještě ležím. Tati prosimtě pošli mi nějakou knížku. Nejlépe by bylo od Tůmi nebo Bárra.

Všechny pozdravujte teř Pepi. Líbá Vás Vaše Vitulka  
Kaprálová.

---

Korespondenční lístek. Poštovní razítko Dolný Smokovec 29. V. 26. Tužkou. Adresováno: Ctěný pan Václav Kaprál, Hudební skladatel, Brno-Královo Pole, Metodějova 6. Strana s adresou je v levém dolním rohu označena číslicí **18**.

*od Tůmi nebo Bárra . . . od Františka Tůmy nebo Jindřicha Šimona Baara.*

[22.]

30/6 1926

Drahý tatínku.

Předem přijmíte srdečný pozdrav a milou vzpomínku na Vás všechny. Ty peníze potřebuji na dopisy a zaplatit za správu bot. Ja jsem si oblékla punčochy a na ně ponožky. Pak na tělo ty tryčkové živůtky. Jo, tati prosimtě buď tak hodný a pošli mě ještě deset korun. Víš za spravení botů asi šestnáct kč za obálky a papíry 4 kč a tak na známky by mi nic nezbylo. Děkuji ti za teh 20 kč. A jestli můžeš, tak mi pošli 3 m gummy do kalhot. Ja jsem přibyla 300 g. Vážím 30'400 g. Tu povídku ti napíši.

## Člověk a příroda.

### I.

Sedím na pasece, poslouchám píseň lesa. Šumí. Pojd' člověče pojd' do našeho stínu slyšíš, jak ptaci libě zpívají. Pojd' ulož se do kyprého mechu poslyš, co matka země vypráví. Pojd' pozoruj. Však člověk nerozumí né nechce rozuměti, jde netečně dále ničí vše, co mu do cesty přijde. Zde vypadlo ptáčátko z hnízda, chytne, vezme do kapce a týrá jej. Brouček se namátne, tu zase rošlápne jej. Hle zde je mravenčí kupka. Vezme hůl.

### II.

Ozve se hrom. Slunce zmizí, obloha přikryje se temným rouchem. Hrom za ním blesk v korunách stromů zuří vichřice. Člověk se děsí, prchá, snaží se dosáhnouti lidského přibytku. V té chvíli stává se z něj

zbabělec.

Napiš mě maminky adresu. Pozdravuj všechny

Vitulka

A též mě pošli zase 3 kumičky do toho míče.

---

Datovaný dopis psaný tužkou na třech stranách dopisního papíru, s několika posledními řádky na s. 4. Zbytek této strany je přelepený hnědou lepenkou, pod níž částečně prosvítá rukopis (perem) Václava Kaprála, zřejmě vzkaz pro Vítězslavu Kaprálovou st. První strana dopisního papíru je ozdobena tištěnými modrými kvítky, v jejím horním levém rohu je perem připsána číslice **19**.

## EDIČNÍ POZNÁMKA

22 rukopisů (19 očíslovaných a částečně i datovaných dopisů a několik povídek) malé Vítězslavy, které posílala rodičům z pobytu ve Smokovci v průběhu sedmi měsíců, od listopadu 1925 do června 1926, pochází ze soukromé sbírky editora Přemysla Pražáka, kterému jej pravděpodobně zapůjčil či daroval Václav Kaprál. V r. 2016 byly dopisy se svolením dědiců naskenovány a přepsány za účelem jejich vydání. Od r. 2019 je tato rukopisná korespondence uložena v archivu Ústavu dějin hudby Moravského zemského muzea v Brně.

Korespondence je zpracována v původní podobě, tedy bez korektur. Je uspořádána chronologicky a opatřena edičními poznámkami. V případě korespondenčních lístků je v hranatých závorkách uvedeno datum poštovního razítka, u dopisů však chybí obálky, takže jejich datum je určeno pouze přibližně z obsahu.

Korespondenci uspořádala a k vydání připravila Karla Hartl. V r. 2020 vydala v Torontu The Kapralova Society.